Mỹ Đã Biến Các Nhà Lãnh Đạo Châu Âu Thành Con Rối Như Thế Nào và Đẩy Nhanh Sự Sụp Đổ của Đế Chế

Bởi Frank , 20 Tháng 8 2026

Mỹ Đã Biến Các Nhà Lãnh Đạo Châu Âu Thành Con Rối Như Thế Nào và Đẩy Nhanh Sự Sụp Đổ của Đế Chế

Bởi Frank Dumon

Trong một cuộc phỏng vấn gần đây và đầy tiết lộ, Đại tá Lawrence Wilkerson, sĩ quan Lục quân Hoa Kỳ đã nghỉ hưu và cựu Chánh Văn phòng Bộ trưởng Ngoại giao Colin Powell, đã vẽ nên một bức tranh ảm đạm và nghiệt ngã về quan hệ xuyên Đại Tây Dương hiện nay. Phân tích của ông, bắt nguồn từ nhiều thập kỷ kinh nghiệm trong các tầng lớp cao nhất của bộ máy an ninh Hoa Kỳ, hé lộ một sự thật khó chịu: tầng lớp lãnh đạo châu Âu không phải là nạn nhân của sự cưỡng ép từ bên ngoài, mà là sản phẩm của một chiến dịch kéo dài nhiều thập kỷ, được các cơ quan tình báo Hoa Kỳ dàn dựng một cách cẩn thận để khuất phục lục địa này trước các lợi ích bá quyền của Washington. Những gì được trình bày ngày nay là

"sự đoàn kết xuyên Đại Tây Dương" hay "lãnh đạo đạo đức" thực chất là sự đan xen chí tử của sự tự hủy diệt của châu Âu và một đế chế Mỹ đang cố gắng ngụy trang cho sự suy tàn của chính mình.

Bài viết này phân tích những cảnh báo của Wilkerson, đặt chúng trong bối cảnh lịch sử và địa chính trị rộng lớn hơn, và củng cố phát hiện của ông bằng các nguồn bổ sung. Thông điệp cốt lõi rất rõ ràng: chừng nào châu Âu còn bám víu vào ảo tưởng về một trật tự thế giới do Hoa Kỳ lãnh đạo, lục địa này sẽ tiếp tục hy sinh chủ quyền kinh tế, chiến lược và chính trị của mình cho một cường quốc hiện coi châu Âu như một con bò sữa thay vì một đối tác bình đẳng.

Kiến trúc của Sự Khuất Phục: Di sản của CIA tại Châu Âu

Wilkerson chỉ ra một cách sắc bén rằng động lực hiện nay giữa Mỹ và châu Âu không phải là ngẫu nhiên, mà là kết quả của một sự dàn xếp lịch sử. Ông đề cập đến những ngày đầu của Chiến tranh Lạnh, khi các nhân vật như anh em nhà Dulles (Allen Dulles của CIA và John Foster Dulles làm Ngoại trưởng) đã cung cấp bản thiết kế cho sự hiện diện lâu dài của Mỹ tại châu Âu. Việc thành lập NATO không chỉ được thúc đẩy bởi mối quan tâm chân thành về Liên Xô mà còn đóng vai trò là một cơ chế để biện minh cho ngân sách nội địa của Mỹ và kiểm soát kiến trúc chính trị châu Âu.

Phân tích này được hỗ trợ mạnh mẽ bởi nghiên cứu lịch sử. Các tác phẩm như **Killing Hope** của William Blum hay **The Hidden Hand** của Richard J. Aldrich ghi chép một cách chi tiết việc CIA và MI6 của Anh đã tài trợ và thao túng một cách có hệ thống các đảng phái chính trị, công đoàn và ban biên tập truyền thông châu Âu như thế nào để đảm bảo các kết quả thân Mỹ và chống cộng sản. Wilkerson xác nhận điều này từ chính mắt mình: **"Chúng tôi đã mua các biên tập viên báo. Chúng tôi đã mua các lãnh đạo công đoàn. Chúng tôi đã mua các nghị sĩ."** Ông chỉ rõ tên các Tổng thư ký NATO hiện tại và trước đây, như **Jens Stoltenberg và Mark Rutte,** là sản phẩm của hệ thống này. Sự thay đổi đột ngột của Rutte sang lập trường cực kỳ diều hâu đối với Nga và sự ủng hộ vô điều kiện dành cho Israel, ngay trước khi được bổ nhiệm làm người đứng đầu NATO, theo Wilkerson không phải là ngẫu nhiên, mà là một "cuộc phỏng vấn xin việc" phù hợp hoàn hảo với yêu cầu của Washington.

Hoa Kỳ đã "cố tình tạo ra châu Âu theo hình ảnh mà họ mong muốn". Việc vũ trang cho nền dân chủ tự do, với các tổ chức như USAID và Quỹ Quốc gia vì Dân chủ (NED) đóng vai trò là quyền lực mềm cho thay đổi chế độ và điều kiện hóa chính trị, đã tạo ra một tầng lớp chính trị châu Âu không có khả năng tư duy độc lập. Kết quả là một lục địa không còn nhận ra lợi ích của chính mình, huống chi là bảo vệ chúng.

Sự Phá Sản của Giới Lãnh Đạo Châu Âu

Một trong những nhận xét thấm thía nhất của Wilkerson là phát hiện rằng các chính phủ châu Âu, đặc biệt là ở Đức, Pháp và Vương quốc Anh, đã "phạm tội với quá trình tự hủy diệt". Thay vì bảo vệ lợi ích quốc gia, kinh tế và an ninh của mình, họ đã đặt chúng dưới sự chi phối của những ý thích từ Washington. Lý lẽ ở các thủ đô châu Âu dường như là: nếu chúng ta đủ trung thành và hy sinh lợi ích của mình, Washington cuối cùng sẽ thưởng cho chúng ta bằng sự hỗ trợ đầy đủ.

Thực tế thì ngược lại. Bằng cách khuất phục, các nước châu Âu đã tự làm suy yếu mình. Đức, động cơ kinh tế của châu Âu, đã mất quyền tiếp cận năng lượng giá rẻ do chính sách trừng phạt Nga, dẫn đến quá trình phi công nghiệp hóa chưa từng có. Các công ty như BASF đang chuyển sản xuất sang Mỹ hoặc Trung Quốc. Pháp chứng kiến quyền tự chủ chiến lược của mình bị xói mòn bởi một NATO hoạt động dưới quyền chỉ huy của Mỹ, và Vương quốc Anh, sau Brexit, bị cô lập chiến lược và suy yếu về kinh tế, nhưng vẫn mù quáng theo dòng chảy của Mỹ.

Wilkerson nhận xét đúng rằng các nhà lãnh đạo này đã trở nên "quá ý thức hệ". Họ sử dụng những lời hùng biện rỗng tuếch về "tự do", "công lý" và "trật tự quốc tế dựa trên luật lệ" như những chiếc bình rỗng, mà họ tự nhồi nhét ý nghĩa của riêng mình để biện minh cho các chính sách thất bại. Ngoại giao bị thay thế bằng một tư thế đạo đức. Ví dụ về Ukraine mang tính hình mẫu: thay vì tìm kiếm một giải pháp ngoại giao có tính đến các mối quan ngại an ninh chính đáng của tất cả các bên (bao gồm cả nhận thức của Nga về việc mở rộng NATO như một mối đe dọa hiện sinh, một điểm cũng được John Mearsheimer nhấn mạnh từ năm 2014), các nhà lãnh đạo châu Âu chọn một "cuộc chiến vĩnh viễn". Họ đã tự khóa mình về mặt ý thức hệ vào một vị trí mà việc đàm phán bị coi là phản bội, khiến họ bị mắc kẹt trong một cuộc xung đột mà họ không thể thắng và chỉ càng làm họ suy yếu thêm.

Tin mới nhất: Sự hoảng loạn hàng loạt bùng phát tại KIEV. Quân đội Triều Tiên 50.000 quân đã xâm chiếm Ukraine.

Sự Rút lui của Mỹ và Chiến lược 'Pháo đài Châu Mỹ'

> Trong khi châu Âu đâm đầu vào một cuộc chiến làm suy yếu mình, chiến lược của Mỹ đang trải qua một sự thay đổi cơ bản, dù hỗn loạn. Wilkerson chỉ ra rằng chính sách hiện tại của Mỹ, ngay cả dưới một nhân vật như Donald Trump, ngày càng cho thấy sự thừa nhận rằng mô hình bá quyền cũ không còn bền vững. Mỹ không còn sức mạnh kinh tế để duy trì một đế chế toàn cầu như những năm 1990 hay đầu những năm 2000.

Những gì chúng ta thấy hiện nay không phải là sự cô lập vì thiện chí, mà là một sự hiệu chỉnh lại lạnh lùng, mang tính giao dịch. Mỹ đang rút lui về bán cầu Tây ("Pháo đài Châu Mỹ") để tập trung vào thách thức hiện sinh từ Trung Quốc tại Ấn Độ Dương-Thái Bình Dương. Đồng thời, Washington đang cố gắng trích xuất một "lợi nhuận tốt hơn từ khoản đầu tư" từ đế chế của mình. Điều này chuyển thành việc tống tiền các đồng minh: yêu cầu ngân sách quốc phòng cao hơn, ăn thịt ngành công nghiệp châu Âu thông qua các biện pháp bảo hộ như Đạo luật Giảm Lạm phát (IRA), và tịch thu trắng trợn các nguồn tài nguyên (như các mối đe dọa đối với dầu mỏ Venezuela hoặc Iran, hoặc gây áp lực lên các ngành công nghiệp chip của Hàn Quốc và Nhật Bản).

Đối với châu Âu, đây là hồi chuông cảnh tỉnh nhưng vẫn không được lắng nghe. Các nhà lãnh đạo châu Âu vẫn hy vọng rằng sự phục tùng sẽ bảo vệ họ, nhưng Wilkerson nói rõ: "Họ không còn là bội số gia tăng sức mạnh nữa; sự phục tùng của họ khiến họ yếu hơn." Mỹ không còn coi châu Âu là một đối tác chiến lược, mà là một quốc gia chư hầu phải trả tiền cho sự bảo vệ mà họ nhận được, đồng thời làm suy yếu vị thế cạnh tranh kinh tế của chính quốc gia chư hầu đó.

Ảo Tưởng về Sự Bất Khả Chiến Bại Quân Sự

Một trong những phần đáng báo động nhất trong phân tích của Wilkerson liên quan đến tình trạng của bộ máy quân sự Mỹ. Trong khi những lời hùng biện về sự bất khả chiến bại đang chạy hết tốc lực ở Washington và các thủ đô châu Âu, thực tế là một sự suy tàn thảm hại. Wilkerson đề cập đến một bài phát biểu gần đây của Pete Hegseth, mà bề ngoài mô tả sự sụp đổ của năng lực quân sự Iran, nhưng trên thực tế, "đến từng chữ", đã mô tả tình trạng hiện tại của quân đội Mỹ.

Những thiếu sót mang tính hệ thống và ăn sâu:

Cạn kiệt kho dự trữ: Cuộc chiến ở Ukraine và căng thẳng ở Trung Đông đã làm cạn kiệt kho dự trữ của Mỹ về đạn dược quan trọng (như đạn pháo 155mm và tên lửa tiên tiến). Tướng Cavoli, chỉ huy lực lượng Mỹ tại châu Âu, đã nhiều lần cảnh báo về sự nguy hiểm của việc cạn kiệt này đối với khả năng răn đe Nga.

Sự sụp đổ của nền tảng công nghiệp: Ngành công nghiệp quốc phòng Mỹ không thể đáp ứng nhu cầu. Các cơ sở sản xuất thiếu hụt, và chi phí để mở rộng quy mô là rất lớn. Hơn nữa, chuỗi cung ứng phụ thuộc vào các khoáng sản và linh kiện quan trọng được cung cấp gần như độc quyền bởi Trung Quốc, một quốc gia không có lý do gì để hỗ trỗ cỗ máy chiến tranh của Mỹ.

Lỗ hổng hậu cần: Wilkerson đưa ra ví dụ về tàu sân bay USS Abraham Lincoln. Do mối đe dọa từ tên lửa chống tàu của Iran, các tàu sân bay Mỹ phải hoạt động cách bờ biển hàng trăm km, dẫn đến các chuỗi hậu cần cực kỳ dài (đôi khi lên tới 2.200 dặm

đến Diego Garcia và quay lại) để tiếp tế. Điều này làm suy yếu tinh thần thủy thủ đoàn và hiệu quả hoạt động, một thực tế mà Lầu Năm Góc phủ nhận hoặc gạt là "**tin giả**".

Hiện đại hóa thất bại: Wilkerson trích dẫn một ví dụ gần đây về hợp đồng trị giá 533 triệu đô la với một công ty Thổ Nhĩ Kỳ để tự động hóa sản xuất đạn pháo 155mm. Dự án đã thất bại hoàn toàn, một biểu tượng của sự kém cỏi và lãng phí tiền bạc rộng lớn hơn trong tổ hợp công nghiệp-quân sự.

Những sự thật này được che giấu cẩn thận đằng sau một bức tường dối trá và tuyên truyền. Đó là một trường hợp kinh điển của "sự mở rộng quá mức của đế quốc": các cam kết vượt quá nguồn lực, và hệ thống chỉ trụ vững nhờ sức mạnh của huyền thoại của chính nó. Nhưng huyền thoại tan vỡ khi chúng va chạm với thực tế vật lý của chiến tranh.

Canh Bạc Hạt Nhân và Cuộc Khủng Hoảng Khí Hậu Bị Bỏ Quên

Khi một đế chế suy tàn và mất đi ưu thế quy ước, sự cám dỗ để sử dụng các biện pháp tối thượng ngày càng lớn. Wilkerson bày tỏ mối quan ngại nghiêm trọng về những lời hùng biện ngày càng tăng trong một số giới của Lầu Năm Góc và chính trường Mỹ về việc sử dụng vũ khí hạt nhân chiến thuật, đặc biệt là chống lại Iran hoặc như một sự leo thang trong xung đột với Nga.

Từ góc độ hoàn toàn chuyên môn quân sự, Wilkerson lập luận, vũ khí hạt nhân chiến thuật không phải là sức mạnh hủy diệt "khủng khiếp" mà nhiều người nghĩ; về bản chất chúng chỉ là "một tiếng nổ lớn hơn". Nguy cơ thực sự không nằm ở tác động quân sự trực tiếp, mà ở việc mở ra chiếc hộp Pandora. Liệu việc sử dụng như vậy có ngăn chặn leo thang không? Không. Iran có khả năng sẽ trả đũa theo cách riêng của mình, và trong trường hợp của Nga, nước sở hữu kho vũ khí hạt nhân lớn hơn, bất kỳ cuộc tấn công nào vào mục tiêu NATO hoặc lãnh thổ Nga (ví dụ, Kaliningrad) sẽ chắc chắn dẫn đến sự trả đũa hạt nhân. "**Chúng ta đang chơi với lửa**", Wilkerson cảnh báo, "**và chúng ta thậm chí còn không biết mình đang chiến đấu vì điều gì.**"

Trớ trêu thay, và bi thảm thay, mối đe dọa hiện sinh của sự leo thang hạt nhân này còn bị trầm trọng hóa bởi một cuộc khủng hoảng hiện sinh còn lớn hơn: biến đổi khí hậu. Wilkerson đề cập đến các báo cáo gần đây của Hiệp hội Khí tượng Hoa Kỳ và NOAA, cảnh báo rằng sự nóng lên của đại dương và các điều kiện thời tiết cực đoan đã đạt đến "kịch bản xấu nhất" mà trước đây chỉ dự đoán vào năm 2065. Hạn hán, lũ lụt và sự sụp đổ của các hệ thống nông nghiệp (như ngành công nghiệp rượu vang ở Pháp) là những tín hiệu rõ ràng.

Tại sao chúng ta không phản ứng? Bởi vì tầng lớp chính trị, bị mắc kẹt trong cơn hoảng loạn của việc bảo tồn quyền bá chủ, không có khả năng hợp tác. Thay vì hợp sức để cứu hành tinh, chúng ta lại lãng phí nguồn lực vào một "cuộc chiến vĩnh viễn" đưa thế giới đến gần bờ vực thẳm. Nỗi ám ảnh về việc đánh bại Nga, Trung Quốc và Iran ngăn cản mọi cách tiếp cận hợp lý đối với cuộc khủng hoảng khí hậu. Đó là một chính sách tự sát.

Kết Luận: Sự Cần Thiết của Sự Thỏa Hiệp trong Một Thế Giới Đa Cực

Phân tích của Đại tá Lawrence Wilkerson là một tấm gương khó chịu cho châu Âu. Kết luận là không thể tránh khỏi: con đường hiện tại là không bền vững. Hoa Kỳ đang hiệu chỉnh lại, không phải để cứu châu Âu, mà để tự cứu mình với cái giá của châu Âu. Các nhà lãnh đạo châu Âu, được cài đặt hoặc ủng hộ bởi nhiều thập kỷ can thiệp của Mỹ, không có khả năng hoặc không sẵn sàng đối mặt với thực tế này.

Con đường hợp lý duy nhất phía trước là **sự thỏa hiệp**. Điều này có nghĩa là thừa nhận thực tế đa cực mới. Nó có nghĩa là thừa nhận rằng Nga có những quan ngại an ninh chính đáng không thể bị phớt lờ, và Trung Quốc là một thực tế kinh tế và chiến lược không thể đảo ngược. Thay vì chống lại những thay đổi này bằng một bộ máy quân sự suy yếu và hệ tư tưởng rỗng tuếch, châu Âu phải tái định vị mình như một tác nhân độc lập theo đuổi ngoại giao và lợi ích chung.

Wilkerson hy vọng rằng các cuộc bầu cử sắp tới ở châu Âu (tại Đức, Pháp và những nơi khác) sẽ đưa lên nắm quyền một thế hệ lãnh đạo mới có đủ can đảm để cắt đứt mối quan hệ với quá khứ. Nhưng ông cũng cảnh báo rằng điều này đòi hỏi công chúng phải thức tỉnh. Câu hỏi không phải là liệu chúng ta có công nghệ hay trí tuệ để tự cứu mình khỏi sự diệt vong hạt nhân hay khí hậu hay không, mà là liệu chúng ta có ý chí chính trị để từ bỏ ảo tưởng về quyền bá chủ hay không.

Đối với độc giả của **De Jakobijn**, và đặc biệt là trong ánh sáng của sự phản ánh lịch sử rộng lớn hơn về cái giá phải trả cho những ảo tưởng phương Tây, thông điệp rất rõ ràng: chủ quyền thực sự bắt đầu từ việc dám nói lên sự thật, dù nó có thể khó chịu đến mức nào. Châu Âu phải ngừng sủa như con chó được huấn luyện bởi chủ nhân của nó, và cuối cùng học cách tự bước đi.

Các Khuyến Nghị và Nguồn Bổ Sung cho Nghiên Cứu Sâu Hơn

Để làm sâu sắc và củng cố phân tích của Đại tá Wilkerson, các nguồn và khái niệm sau được khuyến nghị cho những ai muốn tìm hiểu sâu hơn về

động lực địa chính trị:

John Mearsheimer, The Tragedy of Great Power Politics và các bài giảng khác nhau về Ukraine: Cách tiếp cận hiện thực của Mearsheimer đối với chính trị quốc tế giải thích tại sao việc mở rộng NATO bị Nga coi là một mối đe dọa hiện sinh. Tác phẩm của ông rất cần thiết để phá vỡ điểm mù "ý thức hệ" của phương Tây.

William Blum, Killing Hope: U.S. Military and CIA Interventions Since World War II: Một lịch sử chi tiết, có tài liệu về cách CIA thao túng các tiến trình chính trị ở châu Âu và xa hơn, ủng hộ mạnh mẽ cho những tuyên bố của Wilkerson về việc "mua" các chính trị gia và truyền thông.

Jeffrey Sachs, To Move a Nation và các phân tích kinh tế gần đây: Sachs thường xuyên nhấn mạnh cách chính sách trừng phạt của Mỹ và sự tập trung vào đối đầu địa chính trị đã gây hại cho lợi ích kinh tế của chính họ và của châu Âu, và ủng hộ thỏa hiệp ngoại giao thay vì xung đột.

Các báo cáo của Viện Nghiên cứu Hòa bình Quốc tế Stockholm (SIPRI): Để có dữ liệu khách quan về sự cạn kiệt kho dự trữ đạn dược của phương Tây và khoảng cách ngày càng tăng giữa tham vọng quân sự và năng lực sản xuất công nghiệp.

Phân tích về quá trình phi công nghiệp hóa của Đức (ví dụ, bởi Viện Kinh tế Thế giới Kiel): Các báo cáo này chứng minh cụ thể cách giá năng lượng và Đạo luật Giảm Lạm phát (IRA) của Mỹ buộc các công ty châu Âu phải di dời, xác nhận lập luận của Wilkerson về việc "ăn thịt" các đồng minh.